

Het venijn zat hem dit keer in de staart

Voor het derde achtereenvolgende jaar ging onze laatste excursie voor de zomervakantie naar Tettehorn. Het resultaat van de 25 waterrallen die we vorig jaar geteld hadden zou op zijn minst geëvenaard moeten kunnen worden. Zo dachten ook de 25 deelnemers die zich verzameld hadden bij het parkeerterrein. Het weer riep echter eerder herinneringen op aan de excursie van 29 juni 2013 dan die van vorig jaar. Twee jaar geleden hadden we een zwoele zomeravondexcursie op het

programma staan maar het tegendeel was toen waar. Ik citeer uit het verslag: "Er stond een fris windje, het was een graad of 15 en er dreigde ook nog een regenbuitje. Van hartje zomer en zwoele avond was dus niks te merken." En die avond herhaalde zich dit jaar. Ondanks dat het bijna de langste dag was en de zomer officieel twee dagen later zou beginnen was het fris, zeg maar gerust bij flarden koud. Ik kreeg al visioenen van warme chocomelk met slagroom bij een knappend haardvuur. En zo dachten de vogels er ook over, zo leek het tenminste.

Onder leiding van Rinus Dillerop en ondergetekende togen de deelnemers eerst de uitkijktoren op. Waarmee bewezen werd dat deze zowel qua sterkte als qua grootte een groep van 25 volwassenen makkelijk aan kan. Hoewel we daar niet over twijfelden. Vanaf de toren konden we mooi de grote zilverreigers zien die hun slaapplek in het riet aan het opzoeken waren. En de bruine kieken die op zoek waren naar

voedsel voor zichzelf en voor hun jongen.

Vervolgens liepen we verder richting oever van het Schildmeer. Op zoek naar de waterrallen en ander moois. Onderweg hadden we mooi zicht op een aantal kemphaantjes en kleine pleviertjes, die zich tegoed deden aan al het lekkers wat de slikranden te bieden hadden. Langs de dijk van het meer liepen we verder oostwaarts. Een paar baardmannetjes liet zich even horen en ook een sprinkhaanzanger. En dan die waterrallen. Vijf hebben we er geteld, verder kwamen we niet.

Op de terugweg richting uitkijktoren vlogen er een stuk of zeven lepelaars over, die nog even in de plassen gingen fourageren voor ze definitief hun slaapplek op gingen zoeken. In de verte [lieten een paar duizend spreeuwen hun vliegkunsten zien](#) in een grote zwerm, als een soort amoëbe aan de horizon. Terwijl de groep wat uiteenviel hoorden we uit een van de rietkragen plots een vreemd roepje. Ondanks dat er toch voor een paar honderd jaar aan

vogelervaring bij elkaar stond, kon niemand het roepje thuisbrengen, zelfs niet de doorgewinterde vogelaars. Het vermoeden was een jonge waterral, maar we hadden er geen zekerheid over. In de tussentijd was de spreuwenzwerm boven de rietvelden aangekomen op zoek naar hun slaapplekje. Een opportunistische havik verscheen op het toneel en zijn aanval deed de zwerm uiteensplijten. Het was tijd om afscheid te nemen van elkaar. Uiteraard bleven de excursieleiders nog even wachten of het vreemde roepje nog te horen zou zijn. Helaas, het venijn van deze avond zat duidelijk in de staart.

Dankzij internet is gelukkig veel informatie beschikbaar en 's anderdaags was snel gevonden welk beestje ons die avond zo mysterieus toegeroepen heeft. Met de [waterral](#) zaten we in de buurt. Het was echter geen juveniel, maar een vrouwtje. Een geluid dat we niet gauw zullen vergeten.

ThR